

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUOK 75533/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 14. 12. 2015, č. j. 60 A 11/2014 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení krajského soudu, jímž krajský soud odmítl jako opožděnou stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUOK 75533/2014. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí magistrátu města Olomouce (dále také „magistrát“) ze dne 12. 3. 2014, č. j. SMOL/054334/2014/OARMV/DPD/Hyb, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 12. 11. 2013 v cca 14:05 hod v Olomouci na ulici Tovární překročil stanovenou rychlost jízdy v obci (50 km/h), neboť řídil motorové vozidlo tov. zn. Audi, RZ X, rychlostí 94 km/h, kdy i při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h tak byla nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy 91 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

Krajský soud neakceptoval námitku stěžovatele, že se s rozhodnutím seznámil až dne 20. 11. 2014 při nahlížení do spisu, tudíž až po zániku odpovědnosti za přestupek, k němuž došlo dne 13. 11. 2014. Vyšel z toho, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím jeho zástupce uplynutím úložní doby zásilky doručované poštou dne 1. 9. 2014 (správně 30. 8. 2014, pozn. NSS). Lhůta k podání žaloby proto uplynula dne 3. 11. 2014 (správně 30. 10. 2014, pozn. NSS). Poněvadž byla žaloba podána až dne 26. 11. 2014, byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel má za to, že byť krajský soud své rozhodnutí poměrně kvalitně odůvodnil, je nezákonné. Za zásadní považuje stěžovatel otázku, zda byla fikce doručení dovozena po právu, či nikoliv. Krajský soud sice konstatoval, že se správní orgány nepokusily doručit na elektronickou doručovací adresu zástupce stěžovatele (X), přesto byly splněny podmínky postupu podle § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tj. k tomu, aby žalovaný doručoval tak, jakoby stěžovatel o doručování na elektronickou adresu nepožádal.

Stěžovatel má za to, že tímto postupem mu byl upřen přístup k soudu, přičemž k omezení tohoto práva došlo pouze technickými prostředky správního orgánu. Pouze skutečnost, že správní orgány nedoručily stěžovateli rozhodnutí na jím požadovanou elektronickou adresu, totiž vedla k tomu, že jeho žaloba nebyla meritorně projednána, ale byla odmítnuta jako opožděná.

Stěžovatel poukazuje na to, že správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby efektivně doručoval také na elektronickou adresu. Závěr krajského soudu o technické neproveditelnosti takového doručení je nejenom mylný, ale také irelevantní. Práva stěžovatele, která mu přiznává zákon, nemohou být omezována technickými možnostmi správního orgánu. Stěžovatel má za to, že správní orgány mají jednoznačnou povinnost přizpůsobit své technické a znalostní dispozice požadavkům, které na výkon veřejné moci kladou právní předpisy. Pokud tedy nebyl správní orgán vybaven k tomu, aby byl schopen odeslat email na adresu obsahující diakritiku, pak jde jen o nedbalost tohoto orgánu, který si nezajistil dostatečné vybavení. Žalovaný měl navíc až 8 let na to, aby se přizpůsobil rozhodnutí Evropské komise z roku 2006.

Stěžovatel dále zastává názor, že krajský soud nesprávně posoudil důkazy předložené žalovaným, které osvědčují, že e-mail nelze na elektronickou adresu obsahující diakritiku odeslat. Je to v rozporu s tvrzením žalovaného, že se v minulosti pokoušel na tuto adresu doručovat, nikdy však nedošlo k přijetí písemnosti.

Dále je napadené usnesení v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které je správní orgán povinen informovat účastníka řízení o tom, že mu nebude doručovat na zvolenou elektronickou adresu. Stěžovatel má za to, že měl správní orgán konzultovat postup s informatiky. Zároveň stěžovatel navrhl provést důkaz emailem od pana I. R. ze dne 7. 3. 2016, vedoucího oddělení informačních technologií, který byl úspěšně zaslán a doručen na adresu X. Je tak nepravdivé tvrzení, že by žalovaný na tuto adresu nemohl doručovat.

Navrhuje proto rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.).

Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Je-li předmětem kasační stížnosti usnesení krajského soudu, kterým byla správní žaloba v řízení před tímto soudem odmítnuta, lze ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. napadené usnesení přezkoumat pouze z hlediska splnění zákonných podmínek pro takový postup soudu.

Ze spisu bylo zjištěno, že magistrát dne 26. 11. 2013 oznámil stěžovateli zahájení řízení ve věci předmětného přestupku a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání. Dne 12. 12. 2013 byla magistrátu z elektronické adresy X doručena kopie plné moci udělené stěžovatelem panu K. S.; zároveň v ní bylo požádáno o doručování všech písemností na adresu X. K ústnímu jednání se stěžovatel ani jeho zmocněnec nedostavili. Magistrát poté nařídil další ústní jednání na den 29. 1. 2014, přičemž předvolání bylo doručováno stěžovateli i jeho zmocněnci, a to jak na požadovanou emailovou adresu, tak na adresu jeho pobytu. Zmocněnec stěžovatele převzetí doručované písemnosti nepotvrdil. Dne 12. 1. 2014 bylo magistrátu doručeno elektronické podání odeslané z adresy X, v němž zmocněnec stěžovatele mj. požádal o doručování na elektronickou adresu X. Na nařízené ústní jednání se opět ani stěžovatel ani jeho zástupce nedostavili. Dne 12. 3. 2014 vydal magistrát prvostupňové rozhodnutí, které doručoval zmocněnci stěžovatele na el. adresu X a také poštou (zásilka byla vložena do schránky po uplynutí úložní doby dne 4. 5. 2014). Dne 9. 5. 2014 podal stěžovatelův zmocněnec z el. adresy X včasné blanketní odvolání, v němž uvedl, že jej podává z opatrnosti, neboť se domnívá, že ve věci mělo být vydáno rozhodnutí. Výzvu k doplnění odvolání odeslal magistrát panu S. elektronicky na adresu X a poštou na adresu pobytu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které doručoval zmocněnci stěžovatele na adresu pobytu; doručeno fikcí dne 30. 8. 2014.

V nyní projednávané věci je úkolem Nejvyššího správního soudu posoudit, zda krajský soud v souladu s platnou právní úpravou obsaženou v § 72 s. ř. s., správně vyhodnotil otázku (ne)dodržení lhůty pro podání správní žaloby stěžovatelem.

Argumentace stěžovatele je vystavěna na tvrzení o nesprávném úsudku krajského soudu o okamžiku doručení napadeného správního rozhodnutí, když má za to, že to bylo doručeno až okamžikem, kdy stěžovatelův zmocněnec nahlédl do spisu, a tedy až po zániku odpovědnosti za přestupek. Dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro doručování napadeného rozhodnutí poštou a navíc ještě náhradním způsobem, tedy fikcí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele ohledně doručování ve správním řízení. Shodné námitky neobstály ani v jiných věcech, v nichž přestupce ve správním řízení zastupoval týž zmocněnec K. S. a před správními soudy týž advokát, a kasační soud neměl důvod se od svých závěrů odchýlit ani v posuzované věci.

Nejvyšší správní soud poukazuje na nyní již ustálenou judikaturu týkající se obdobné procesní strategie stěžovatele z mocněnce. Ta spočívá v tom, že zmocněnec K. S. mění doručovací adresu v průběhu správního řízení tak, že nejprve požádá správní orgán o doručování na elektronickou adresu X a následně o doručování na elektronickou adresu X. Na doručování na posledně uvedenou elektronickou adresu však nebyl správní orgán až do roku 2015 technicky vybaven, o čemž byl zmocněnec informován již z jiných řízení, v nichž zastupoval jiné přestupce, a tudíž o doručování na tuto adresu žádal s vědomím, že bude neúčelně prodlužováno řízení. Zmocněnec navíc z této adresy nečinil svá podání, ta odesílal z prvně uvedené adresy X (také opatřena elektronickým zaručeným podpisem), nicméně ani z této el. adresy přijetí písemností zásadně nepotvrzoval a na adrese pobytu poštu řádně nepřebíral. Až po uplynutí lhůty dle § 20 zákona o přestupcích se pak zmocněnec dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlížení do spisu, a argumentoval tím, že právě tento den je dnem doručení rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uvádí například své rozhodnutí ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, v němž bylo dovozeno, že „*[p]ovinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004 není absolutní. Jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat, je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu). Uvedené nezabývá správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně seznatelné důvody, pro něž nebylo možno písemnost odeslat.*“ Objektivní nemožnost doručovat na elektronickou adresu s diakritikou byla prokázána při jednání před krajským soudem, když bylo zjištěno, že tento problém byl odstraněn až v roce 2015. Irelevantní je tak důkaz, který navrhuje provést stěžovatel, tedy email doručovaný na adresu X vedoucím oddělení odboru informačních technologií. Tento email by byl s to prokázat toliko to, že v současnosti již je možné na tuto el. adresu doručovat emaily od žalovaného; žádným způsobem však nevyvrací prokázané tvrzení žalovaného, že v roce 2014 jeho technické prostředky odesílání emailů na el. adresu s diakritikou neumožňovaly. Poněvadž platí, že *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)*, nemůže tento email na zjištěném závěru ničeho změnit. Namítá-li stěžovatel, že krajský soud vycházel z důkazů předložených žalovaným, Nejvyšší správní soud v tomto postupu nespatřuje žádné pochybení. Stěžovatel totiž proti těmto důkazům nevznesl v průběhu řízení žádnou námitku a k jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny se ani stěžovatel, ani jeho zástupce bez náležité omluvy nedostavili. Není ani pravdou, že tvrzení, že na uvedenou adresu nebylo technicky možné doručovat, je v rozporu s tvrzením žalovaného, že se na ni doručovat pokoušel. Jak to plyne z vyjádření vedoucího odboru informačních technologií, při pokusu o doručení na předmětnou el. adresu s diakritikou byla vložena adresa vyhodnocena jako neplatná, byla vygenerována chyba a odeslání nebylo možné dokončit. Nejvyšší správní soud nepovažuje uvedená tvrzení za jakkoli rozporná.

Nejvyšší správní soud poukazuje také na svou judikaturu, dle které je při výkladu institutu doručování třeba postupovat s „maximální mírou racionality“ a nepřehlížet skutečnost, že „*svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu ke soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95). Nedostatky v doručování proto ne vždy vedou k nezákonnosti správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 6 As 186/2014 – 29). Účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 100/2012 – 29). „*[e]-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností*

pokračování

a nedostatkem garance dojití zaslanych zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, č. j. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu. Ještě o poznání větší riziko na sebe bere účastník, který požádal o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN: kromě rizika nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN je zde také zvýšené riziko špatného přepisu. I v posuzované věci použitá adresa sváděla k dojmům, že se jednalo o písarskou chybu a správně měla být zapsána celá bez diakritiky; „kreativní“ účastník by ale mohl zajít ještě dál a použít adresu, ze které její správný zápis není seznamitelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „http://www.google.cz“ a „http://www.google.cz“, kde pouhým okem není patrné, že z nak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou;“ zdroj: <http://www.háčkyčárky.cz/>. Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že správní orgány by měly být vybaveny tak, aby bylo lze vyhovět podmínkám zákona. V daném případě však správní orgán prokazatelně nebyl technicky vybaven tak, aby mohl doručovat na el. adresu s diakritikou, což by samozřejmě nemělo jít k tíži účastníka řízení. Nyní projednávaná věc je však odlišná. Zmocněnec stěžovatele byl již z předchozích řízení, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců, informován o tom, že správní orgán není schopen doručovat na elektronickou adresu s diakritikou, a přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Dle § 19 odst. 3 správního řádu platí, že *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; (...).* Zmocněnec stěžovatele, s ohledem na svoji vědomost ohledně popsané situace, nemohl být v dobré víře a nemohl mít tedy ani legitimní očekávání, že jeho žádosti bude vyhověno, neboť věděl, že k urychlení řízení nemohlo dojít, ba právě naopak. Měl tak počítat rovněž s možností, že bude správní orgán postupovat tak, jako by stěžovatel o doručování na elektronickou adresu nepožádal, a že mu bude doručováno na adresu evidovanou v centrální evidenci obyvatel (§ 20 správního řádu). Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou „procesní taktikou“) představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že si je vědom toho, že se magistrát nepokoušel doručovat na elektronickou adresu s diakritickými znaménky vůbec. Tato vada však nemohla mít za daných okolností vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť k žádosti o doručování na tuto adresu došlo až poté, co byl jak účastník řízení, tak jeho zmocněnec prokazatelně předvolán na obě proběhnuvší ústní jednání, na která se však nedostavil ani jeden z nich. Magistrát proto rozhodl v nepřítomnosti obviněného. Ani skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno na požadovanou e-mailovou adresu zmocněnce, nemá žádnou relevanci pro zákonnost rozhodnutí, neboť je ze spisu zřejmé, že magistrát zaslal uvedené rozhodnutí na adresu stěžovatelova zmocněnce poštou a ten proti prvostupňovému rozhodnutí podal včasné odvolání. Žalovaný předmětný postup doručování objasnil, když v závěru napadeného rozhodnutí sdělil důvody, proč nebylo doručováno na elektronickou adresu s diakritikou. Uvedl jiná nedávná řízení, v nichž se na předmětnou adresu pokusil neúspěšně

doručovat, a proto i v této věci dovedl, že takový postup nemůže prospět k urychlení řízení a bylo proto doručováno poštou na adresu pobytu zmocněnce. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že správní řízení tvoří jeden celek a vady prvoinstančního řízení lze odstranit i v řízení odvolacím (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98). Proto absenci zdůvodnění postupu při doručování v prvostupňovém rozhodnutí bylo možné odstranit v odvolacím řízení. Poněvadž se navíc jednalo o první úkon žalovaného směřující vůči stěžovateli, nedošlo ani k porušení závěrů stěžovatelem prezentovaného rozsudku devátého senátu, dle něž je nutno účastníka vyrozumět o tom, že nebude doručováno na jím zvolenou adresu; jednak se jednalo o obstrukční jednání zmocněnce a jednak to bylo objasněno v samotném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud závěrem předepisuje, že postup správních orgánů, které vycházely z postupu stěžovatelova zmocněnce také v jiných řízeních, je zcela na místě. Právě širší kontext jednání zmocněnce stěžovatele totiž může prokázat případné obstrukční či zneužívající jednání a odlišit tak jednotlivé jednání, tedy např. žádost o doručování na el. adresu s diakritikou, od cílené procesní strategie, kdy si je zmocněnec vědom, že taková skutečnost působí značné problémy a citelně prodlužuje řízení. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí správně poukázal na shodné procesní postupy téhož zmocněnce v různých správních řízeních, které dle názoru zdejšího soudu prokazují, že se zmocněnec žalobce dopustil i v tomto případě obstrukčního jednání, jemuž nenáleží právní ochrana.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na shora uvedené žalovaný postupoval zcela v souladu s právními předpisy, doručoval-li napadené rozhodnutí zmocněnci stěžovatele poštou. Rozhodnutí tak bylo zmocněnci stěžovatele doručeno uplynutím úložní doby (§ 20 a § 23 správního řádu) dne 30. 8. 2014. Lhůta pro podání žaloby pak uplynula dnem 30. 10. 2014. Poněvadž byla žaloba podána až dne 26. 11. 2014, byla podána opožděně. Následné nahlížení do spisu stěžovatelovým zmocněncem nemělo na běh lhůty pro podání žaloby žádný vliv. Nejvyšší správní soud předepisuje, že uvedení nesprávných dat krajským soudem (tj. 1. 9. 2014 a 3. 11. 2014) nemá na zákonnost jeho rozhodnutí žádný vliv, neboť nic nemění na závěru o opožděnosti podané žaloby.

Kasační stížnost žalobce tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu